

ระลึกถึง น.อันตน

อธิการ

สดก 89:15-16,17-18

ท้าวตรัสปดาที่ 1

บทอ่านที่ 1

1 ซมอ 8:4-7,10-22ก

บรรดาผู้อาวุโสของชาวอิสราเอลจึงมาชุมนุมกันไปหาซามูเอลที่เมืองรามาห์ พูดว่า “ท่านชราแล้ว และบุตรของท่านไม่ประพฤติตามแบบอย่างของท่าน ดังนั้น ท่านจงแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้นปกครองพวกเราเหมือนกับชนชาติอื่นเถิด” ซามูเอลไม่พอใจที่เขาเหล่านั้นขอกษัตริย์มาปกครอง จึงอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบซามูเอลว่า “จงฟังถ้อยคำทุกประการที่ประชากรพูดกับท่านเถิด เขาไม่ได้ละทิ้งท่านแต่ละทั้งเรา ไม่ยอมให้เราเป็นกษัตริย์ปกครองเขา”

ซามูเอลบอกให้ประชากรที่มาขอกษัตริย์รู้ทุกอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส... ประชากรไม่ยอมฟังเสียงของซามูเอล กลับพูดว่า “จะไม่เป็นเช่นนั้น พวกเราต้องการกษัตริย์ปกครอง เราจะได้เป็นเหมือนชนชาติอื่นที่มีกษัตริย์ปกครอง พระองค์จะทรงนำพวกเราออกไปสู้รบกับศัตรูพร้อมกับเรา” ซามูเอลฟังถ้อยคำทุกคำที่ประชากรพูด และนำเรื่องไปทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับซามูเอลว่า “จงทำตามข้อเสนอของเขาให้เขามีกษัตริย์ปกครองเถิด” แล้วซามูเอลบอกชาวอิสราเอลว่า “แต่ละคนจงกลับไปเมืองของตนเถิด”

พระวรสาร

มก 2:1-12

ต่อมาอีกสองสามวัน พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อเป็นที่รู้กันว่าพระองค์ประทับอยู่ในบ้าน ประชาชนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้กระทั่งที่ประตู พระองค์ประทานพระโอวาทสอนประชาชนเหล่านั้น ชายสี่คนหามคนอัมพาตคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ แต่เขานำคนอัมพาตนั้นฝ่าฝูงชนเข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เขาจึงเปิดหลังคาบ้านตรงที่พระองค์ประทับอยู่ แล้วหย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมาทางช่องนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นความเชื่อของคนเหล่านั้นจึงตรัสแก่คนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว” ที่นั่นมีธรรมจารีบางคนนั่งอยู่ด้วย เขาคิดในใจว่า “ทำไมคนนี้จึงพูดเช่นนั้น เขากล่าวดูหมิ่นพระเจ้า ใครเล่าอภัยบาปได้้นอกจากพระเจ้าเท่านั้น” ทันใดนั้น พระเยซูเจ้าทรงทราบความคิดของเขาด้วยพระจิตของพระองค์ จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายคิดเช่นนี้ในใจทำไม อย่างใดง่ายกว่ากัน การบอกคนอัมพาตว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ หรือบอกว่ ‘ลุกขึ้น แบกแคร่เดินไปเถิด’ แต่เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรแห่งมนุษย์มีอำนาจอภัยบาปได้้นบนแผ่นดินนี้” พระองค์ตรัสแก่คนอัมพาตว่า “เราสั่งท่าน จงลุกขึ้น แบกแคร่กลับไปบ้านเถิด” เขาก็ลุกขึ้นแบกแคร่ออกเดินไปทันทีต่อหน้าคนทั้งปวง ทุกคนต่างประหลาดใจ ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและพูดว่า “พวกเรายังไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้มาก่อนเลย”

ข้อคิด

การสอนลูกให้เป็นคนดีซึ่งมีผลเลยปกประตูบ้านของเรา และในครั้งนี้ได้เกิดขึ้นกับตัวของซามูเอลเอง และส่งผลให้เกิดความสิ้นหวังแก่นักบวชของชาติอิสราเอล ถึงกับพวกเขาขอให้ซามูเอลตั้งสถาบันกษัตริย์ให้พวกเขา อันเป็นการเริ่มสถาบันใหม่ที่มีแต่จะนำพาหายนะเรื่องการหันไปกราบไหว้พระเทอิจเทียมมาสู่อิสราเอลชีวิตของเขาเช่นกัน เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ภายในบ้านต้องเอาใจใส่จัดการเสียตั้งแต่เริ่มต้นมีปัญหา อย่าปล่อยปละละเลยทิ้งไว้จนลุกลามไปใหญ่โตและแก้ไม่ได้ในที่สุด

วันศุกร์ที่ 17 มกราคม 2014

ระลึกถึงนักบุญอันตอน เจ้าอธิการ

โดย คุณพ่ออมรกิจ พรหมภักดี

อ่าน 1 ซมอ 8:4-7,10-22ก

มก 2:1-12

เราไม่จำเป็นต้องตัดสินใคร หรือเป็นกังวลกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตที่ยังมาไม่ถึง

เพราะเมื่อใดที่สังคม พบเห็นความอยุติธรรม ความไม่ดี ณ วันหนึ่ง พวกเขาจะรวมตัวกันเพื่อจัดการหน้าที่ของเรา คือ พยายามทำทุกอย่างภายใต้เงื่อนไขของความดี สุดกำลังความสามารถ

เมื่อนั้น สิ่งต่าง ๆ จะเกิดผลดี

บุตรของซาอูแอล ละทิ้งพระเจ้า หลงชน้ชมเพียง กิจการแห่งความสำเร็จ ที่ซาอูแอลได้ทำ

แต่จิตใจ พวกเขาไปไม่ถึงพระเจ้า ส่งผลให้พวกเขา ไม่ได้ประพุดิตนในหนทางแห่งความดี

ตามรอยของบิดาอย่างแท้จริง และไม่ได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าเพื่อทำพันธกิจ

ด้วยหัวใจ ที่มอบความเชื่อ ความหวังในพระเจ้า ที่ทรงทำงานผ่านทางพระเยซูเจ้า

ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด ชายสี่คน ดันดัน ทำทุกวิถีทางเพื่อให้เพื่อนของตนได้รับการรักษาให้หายจากโรค

ที่สุดแล้ว ผ่านทางความเชื่อ ที่แสดงออกด้วยการกระทำ

"เพื่อนของเขาได้รับการรักษา"

ด้วยหัวใจที่ปรารถนาใกล้ชิดกับพระเจ้าในชีวิต "นักบวช"

นักบุญอันตน ชายทุกอย่างที่มี นำเงินช่วยเหลือผู้ขัดสน

แล้วอุทิศตน บำเพ็ญชีวิตภาวนา เพื่อติดตามพระคริสตเจ้าด้วยหัวใจที่เราร้อน

หมายเหตุ...

เมื่อได้พยายามทำทุกอย่างด้วยหัวใจ ... "รัก"...

ไม่ว่าจะลำบาก ยากเข็นเพียงใด สิ่งนั้นมีคุณค่า นำความสุขเสมอ เมื่อได้ทำ